

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մատթևոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒԻ

Դեկտեմբեր 2024, N11 (164)

**ՔՐԻՍՏՈՍ ԾՆՎԵՑ ԵՎ ՀԱՅՏՆՎԵՑ,
ՄԵԶ ԵՎ ՁԵԶ ՄԵԾ ԼՎԵՏԻՍ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Դեկտեմբեր 2024թ., N11 (164)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՐ

ԱՀՔ եկեղեցու Խորհուրդ

Քրիստոս ծնավ և հայտնվեցավ, ձեզ և մեզ մեծ Ավետիս 1

Մամիկոն Հազարյան

Քրիստոսի Ծնունդ 2

Հրայր Ամիրբեկյան

Հազեք Արդարության Պատմուճանց 6

Մեր տանը բոլորը ճիշտ են

8

Հինգ թուրքի օրենքը

9

Բարկացած օձի վրեժը

9

Հովվի նկատմամբ իրականացվելիք մահափորձի խափանումը 10

Ինչպես է Աստված փոխում մարդուն

12

Լավագույն պատմությունը սիրո մասին

14

Քրիստոնյա կնոջ պահվածքը

16

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

ՔՐԻՍՏՈՍ ԾՆԱՎ ԵՎ ՀԱՅՏՆՎԵՑԱՎ, ՁԵԶ ԵՎ ՄԵԶ ՄԵԾ ԱՎԵՏԻՍ

Միրելի՛ ժողովուրդ, շնորհավորում ենք ձեր Ամա-
նորը եւ Սուրբ Ծնունդը: Թող այս
նոր՝ 2025 թվականը լինի մեր ժո-
ղովրդի համար հույսի ու մխիթա-
րության տարի:

Միրելի՛ եղբայրներ և քույրեր,
անցած տարիները մեր ժողովրդի
համար ծանր տարիներ էին. մենք
բզկտված ու հուսահատված
էինք: Եվ հիմա՝ նույնպես: Անցնող
2024 թվականը մեր ազգի համար
շատ դժվարությունների ու անո-
րոշությունների տարի էր: Ու հի-
մա էլ մարդիկ ապրում են սպառ-
նացող պատերազմի գիտակցու-
մով ու հետզհետեւ ահազնացող
վախերով: Չունեն խաղաղություն
ու մխիթարություն: Մեղքն ու դա-
ժանությունները գնալով ավելի
ու ավելի են շատանում: Մենք մեր
աչքերով տեսնում ենք, թե ինչ-

պես է աշխարհը մոտենում կոր-
ծանման: Միրելիներ, այսօր մեր
եկեղեցին կարևոր գործ ունի ա-
նելու. այն է՝ խավարի ու անհու-
սության մեջ գտնվող մարդկանց
առաջնորդել դեպի Աստծո լույսը:
Աշխարհը լույս չունի. խարխա-
փում է խավարի մեջ ու գնալով
ավելի է անհամանում: Մեր Տեր
Հիսուսը Մատթեոս 5:13-16-ում ա-
սում է. «Դուք էք երկրի աղը.
ապա եթե աղը իր համը կորսնց-
նէ, ինք ինչո՞վ պիտի աղուի. անկէ
ետեւ քանի մը չգար, միայն թէ
դուրս ձգուելու եւ մարդոց ոտքին
տակ կոխուելու: Դուք էք աշխար-
հի լոյսը. քաղաք մը որ լեռան վը-
րայ կեցած է, չկրնար պահուիլ: Ու
ճրագը չեն վառեր եւ դներ գրու-
անի տակ, հապա աշտանակի վը-
րայ, և լոյս կուտայ բոլոր տանը
մէջ եղողներուն: Այնպէս թող լու-

սաւորէ ձեր լոյսը մարդոց առջև, որ տեսնեն ձեր բարի գործերը, ու փառաւորեն ձեր Հայրը որ երկինքն է»: Թող այսօր մեր եկեղեցին ունենա ավելի շատ Լույս ու լուսավորի մեր հայ ժողովրդին՝ առաջնորդելով դեպի Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսը: Ուրեմն, եկեք աղոթքով ու ծոմապահութեամբ օգնենք մեր ժողովրդին դեպի Քրիստոս դառնալու և միաթարություն գտնելու Հավիտենական Կյանքի հույսի մեջ: «Վասն զի Տէրը ինք ազդարարութեան հրամանով, հրեշտակապետին

ձայնովը ու Աստուծոյ փողովը երկինքէն պիտի իջնէ, եւ Քրիստոսով մեռածները առաջ յարութիւն պիտի առնեն: Ետքը մենք ալ որ ողջ մնացած ենք՝ անոնցմով մէկտեղ պիտի յափշտակուինք ամպերով Տէրոջը առջեւ ելլելու օդին մէջ, և այնպէս յաիտեան Տէրոջը հետ պիտի ըլլանք: Ուստի մէկգմէկ միախառնեցէք այս խօսքերով» (Ա Թես. 4:15-17): ԱՄՆՆ:

**Հայաստանի «Ավետարանի
հավատքի քրիստոնյաներ»
եկեղեցու Խորհուրդ**

ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԾՆՈՒՆԴԸ

Միրելի՛ եղբայրներ և քույրեր, շնորհավորում ենք Ձեր Նոր տարին ու Սուրբ Ծնունդը: Մոտ 2024 տարի առաջ Երկրների հրեշտակը դաշտաբնակ հովիվներին բերեց Քրիստոսի Ծննդյան ուրախության Ավետիսը. այնտեղ՝ Բեթլեհեմի մի մսուրում, Ծնվել էր Օծյալ Փրկիչը: «Աստուծոյն գթած ողորմութեանը համար, Ծագող արեգակը վերէն մեզի այցելութեան եկաւ: Խաւարի և մահուան ստուերի մէջ

նստողներուն լոյս տալու, ու մեր ոտքերը խաղաղութեան ճամբուն մէջ շիտկելու» (Ղուկ. 1:78-79):

«Որ մեզ փրկեց ու սուրբ կոչումով կանչեց, ոչ թէ մեր գործերուն նայելով, հապա իր նախասահմանութեանը ու շնորհքին նայելով, որ Քրիստոս Յիսուսով մեզի տրուեցաւ յաիտենական դարերէն առաջ. Բայց հիմա յայտնուեցաւ մեր Փրկչին Յիսուս Քրիստոսի երևնալովը. որ մահը խափանեց, և ի լոյս հանեց կեան-

*քը ու անմահութիւնը անտարա-
նին միջոցաւ» (Բ Տիմ. 1:9-10):*

Այո, Քրիստոսի Ծնունդը մեզ համար մեծ ուրախություն է, քանի որ Նա Ծնվեց մեր մեղքերի քաղության, մեր փրկության ու Հավիտենական Կյանքի համար: Բոլոր Նրան հավատացողները ունեն ձրի փրկություն և վայելում են փրկության ու Քրիստոսի հետ հավիտյան ապրելու ուրախությունը: Քրիստոսի Ծնունդով պայմանավորված այդ մեծ ուրախությունը ապրեցին Նաև Արևելքի մոգերը, ովքեր Աստղի առաջնորդությամբ եկան ու հասան այն տեղը, ուր Ծնվել էր մանուկ Հիսուսը: «Երբ տեսան աստղը, շատ մեծ ուրախութիւնով ուրախացան: Եվ տունը մտնելով, տեսան մանուկը իր մոր՝ Մարիամի հետ, ու ինկան երկրպագութիւն ըրին անոր և իրենց գանձերը բանալով ընծաներ տուին անոր, ոսկի, կնդրուկ և զմուռս» (Մատթ. 2:10-11): Հիսուսի Ծնունդը աստվածապաշտ ու բարեպաշտ մարդկանց համար միշտ ուրախություն է եղել, իսկ աստվածապաշտության կերպարանք ունեցող մարդկանց համար՝ տրտմություն ու խռովություն, ինչպես եղավ Հերովդէսի, երուսաղեմցիների համար:

Աստծո փրկության ծրագիրը կատարվեց: Հիսուս մանուկի առաջին երկրպագողները եղել են մոգերը: Այսօր շատ մարդիկ՝ բոլոր լեզուներից ու ցեղերից, շարունակում են երկրպագել Քրիստոսին: Մոգերը, որ հեռու տեղից էին եկել և երկար ու վտանգներով լի ճանապարհ էին անցել, չտարակուսեցին ու չգայթակղվեցին, երբ տեսան գոմի մսուրում ծնված Հիսուս մանուկին: Նրանք համոզված և հավատքով երկրպագեցին Երկնքի Թագավորության Թագավորին: Մոգերը դատարկաձեռն չէին եկել. նրանք եկել էին առատ ընծաներով: Հավատքի կյանքում ամենակարևորը՝ առաջինը՝ մաքուր սրբտով երկրպագությունն է, երրորդը՝ բարիք գործելը, բարի գործերով հարստանալը, առատաձեռն և ուրիշի կարիքներին հաղորդ լինելը: Բարիք գործելով՝ գանձեր են դիզվում Հավիտենական Կյանքի համար: Միբելի՛ ընթերցողներ, եթե ուզում եք իմանալ, այն հովիվները շատ առումներով մեծագույն պատվի արժանի չէին, ընդհակառակը, նրանք հաճախ արհամարհված էին, մի տեսակ կարծես հասարակությունից դուրս մղված, բայց

Աստծո հրեշտակն առաջինը նրանց տվեց ուրախության Ավետիսը: Դա խոսում է այն մասին, որ Աստված սիրում է քեզ, նույնիսկ եթե դու լքված ու արհամարհված ես մարդկանց կողմից: Եթե քո սրտում դեռ չի Ծնվել Քրիստոսը, ապա իմացիր, որ հիմա Նա կանգնած՝ թակում է քո սրտի դուռը. լսիր Նրա կանչը և սիրտդ բաց Նրա առջև: Նա կմտնի քո սրտի մեջ, և դու կգրտնես քո երջանկությունը:

Նա մեղավորի կորուստը չի ուզում, այլ կամենում է, որ Նա ապաշխարի և ունենա Հավիտե-

նական Կյանք: Նա եկել է, որ փնտրի ու փրկի կորսվածներին: Այսօր Աստված ուղարկում է Իր աշակերտներին՝ քարոզելու Արքայության Ավետարանը ամբողջ աշխարհում, որպեսզի ով որ հավատա, չկորսվի, այլ ունենա Հավիտենական Կյանք: Շտապեք ընդունելու մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսին, որ փրկվեք ու ազատվեք այս խավար աշխարհի վրա գալու դատաստանից: Ամեն:

**Աստծո ու Հիսուս Քրիստոսի
ծառա Մամիկոն Ղազարյան**

Հագե՛՛ք Արդարության Պատմունանք

«ԿԻՆԸ. Ես կը քնանամ, բայց իմ սիրտս արթուն է. Ահա իմ սիրականիս ձայնն է, դուռը կը զարնէ ու կ'ըսէ,

ՄԱՐԴԸ. Ով իմ քոյրս, իմ սիրուհիս, Իմ աղաւսիս, իմ կատարեալս, բաց ինձի. Քանզի իմ գըլուխս ցօղով լեցուեցաւ, Ու վարսքերս՝ գիշերուան շաղերով» (Երգ

Երգոց 5:2):

Եղբայրներ, քույրեր, վկայում են ձեզ, որ ես ներկա եմ եղել այս փաստին: Երբ նոր էինք ապաշխարել, սովորում էինք Երևանում՝ ֆիզմաթի դպրոցում՝ 10-րդ դասարանում: Հանրակացարանում 13 երիտասարդներով մի սենյակում էինք մնում: Մի օր մի տղա

շուտ էր քնել: Երբ ներս մտանք, տեսանք՝ քնած է, բայց խոսում է. աղոթք էր անում: Այս Խոսքն էր կատարվում. *«Ես կը քնանամ, բայց իմ սիրտս արթուն է»*: Հիսուսը, մեր սրտի դռանը կանգնած, թակում է ու ասում՝ Բաց ինձի, որ ներս մտնեմ: Բայց շատ անգամ անտարբեր ենք մնում, քանզի չենք ճանաչում, որ Ինքը Աստված է, և Աստված Մեր է: Մենք գուցե մեր մտքով, մեր շուրթերով ասում ենք, որ Աստված Մեր է, բայց մեր հոգևոր աշխարհում այդքան լուրջ չենք հավատում: Եվ երբ Ինքը թակում է մեր սրտի դուռը, որ ներս մտնի և մեզ հետ ընթրիք անի (որովհետև այս աշխարհի խոզի լափերը կերել ենք ու մնացել ենք սոված), պատասխանում ենք. *«Իմ պատմությանս հաներ եմ, Զանկա ի՞նչպէս հագնիմ. Ոտքերս լուացեր եմ, Զանոնք ի՞նչպէս աղտեղեմ...»* (Երգ Երգոց 3-8):

Սիրելիներ, շատ հետաքրքիր է գրված. մարդու հոգին առանց սիրո չի կարող ապրել: Աստված մարդուն այդպես է ստեղծել: Բայց այդ սիրելու, պաշտելու կարիքը փոխանակ ուղղվի Աստծուն, ուղղվում է մարդկանց ու աշխարհին: Աստված այդպես է

ստեղծել մարդուն. առանց սիրո մենք չենք կարող ապրել: Առանց սիրո մենք դժբախտ ենք: Մեր հոգու մեջ սեր պետք է լինի: Հիմա մեր Սիրելեանը զարնում է դուռը, բայց պատմունքանը հանել ենք: Պատմունքանը պատճառ է դառնում, որ մենք չհանդիպենք Իրեն: Եվ երբ զոջում ենք ու դուռը բացում, արդեն «իմ Սիրելեանս քաշվել գնացել էր»: Զանկա փնտրեցի, բայց չգտա: Քաղաքի պահապանները զիս գտան ու վիրավորեցին: Չգտա ես Իրեն, չհանդիպեցի, բայց *«Ով Երուսաղէմի աղջիկներ, ձեզ կ'երդմնցրնեմ, Եթէ իմ սիրականս գտնեք, Անոր պատմեք որ ես սիրով կը նուաղիմ»*: Այդ ճանապարհին վիրավորում են զիս, հարվածում են: Առանց Իրեն հանդիպելու ես նվաղում եմ, մեռնում եմ հոգեպես: Այս աշխարհը չի կարող ինձ բավարարել. ես վաղուց դարձի եմ եկել: Բայց ի՞նչը եղավ պատճառ, որ չհանդիպեցինք: Պատմունքանս հանել եմ: Եղբայրներ, քույրեր, երբ Աստծո տված Պատմունքանը հանում ենք, Իր հետ հանդիպում տեղի չի ունենում: Մենք մտածում ենք, թե արդարությունը կազմված է բազմաթիվ կտորներից՝ չեմ ծխում, չեմ խը-

մում, չեմ հայհոյում, չեմ շնա-
նում... 1, 2, 3, 4...10...100...1000...
Այս բոլորը պետք է իրար կար-
կատել ու մեկ հատ պատմուճան
սարքել: Բայց Հիսուսի Պատմու-
ճանը կտոր-կտոր չէր, մեկ ամ-
բողջություն էր: Հիսուսի Պատ-
մուճանի համար մարգարեությո-
ուն էր եղել՝ Պատմուճանի վրա
վիճակ ձգեցին. այն պիտի մնար
ամբողջական: Մենք մտածում
ենք՝ մեր արդարությունը ցու-
ցակներն են: Բայց, սիրելիներս,
Աստված Մեր է և մեզ ասում է՝ Էն
պահից, որ քո սրտում որոշեցիր՝
Հորդ տանը պիտի ապրես, Էն
պահից, որ դու բացարձակ հա-
կառակվեցիր մեղքի բնությանը,
Էն պահից, որ դու Հիսուսին
«այո» ասացիր ու հաղորդ եղար
Աստծուն, Էդ պահից դու ոչ մի
գործ մի՛ անիր արդարանալու հա-
մար: *«Իսկ ան, որ չի գործեր,
բայց կհավատա անոր, որ Աստ-
ված ամբարիշտը կարդարացնե,
անոր հավատքը իրեն արդա-
րություն կսեպվի»* (Հռոմ. 4:5):
Միրելիներ, սա ծուլության կոչ չէ:
Պետք է ճիշտ հասկանալ Ավե-
տարանը: Պողոս առաքյալն է գը-
րել այս Խոսքերը, բայց Պողոսը
շատ գործեր էր անում՝ Աստծո
հանդեպ ունեցած սիրուց բխած:

Ասում էր՝ պատրաստ եմ զոհ
ըլլալու, Հիսուսի վերքերի նշան-
ները կրում եմ իմ մարմնի մեջ, իմ
չարչարանքներով Քրիստոսի
չարչարանքներն եմ լրացնում՝
եկեղեցու շինության համար: Ա՛յ,
թե ինչեր էր անում Պողոսը: Բայց
ոչ մի գործը չէր անում արդա-
րանալու համար: Ամեն ինչ անում
էր՝ Աստծո Միրուց բխած: Ամեն
բան Անկե, Անով և Անոր համար:
Պողոսին բացվել էր Ավետարա-
նը: Այն պահից, երբ մենք մեր
սրտում Հիսուսին «այո» ասա-
ցինք, Աստված մեզ Պատմուճան
հագցրեց: Քրիստոսի Արդարությո-
ունը տվեց մեզ որպես երկնային
պարգև: Բայց երբ Պատմուճանը
մեր վրայից հանում ենք, հան-
դիպումը մեր Միրեկանի հետ չի
կայանում: Այդ ժամանակ արդեն
ընկնում ենք սար ու ձոր, քաղաքի
պահապանները վիրավորում են:
Բայց մենք, միևնույն է, նորից
ասում ենք՝ գնացեք, պատմեք իմ
Միրեկանին, որ ես սիրուց նվա-
ղում եմ: Էնքան կնվաղեմ, մինչև
որ Սուրբ Հոգին երկրորդ Հայտ-
նությունը անի՝ Արդարությունը
Աստծո պարգև է: Երբ Պողոս
առաքյալը սա հասկացավ, գրեց.
*«Վասն զի եթե մեկ մարդուն մեղ-
քովը մահը թագաւորեց, որչափ*

աւելի անոնք որ շնորհքի ու արդարութեան պարգևին առատութիւնը կ'առնեն, կեանքի մէջ պիտի թագաւորեն Յիսուս Քրիստոսին ձեռքով: Ուրեմն ինչպէս մէկուն յանցանքովը բոլոր մարդոց դատապարտութեան վճիռ եղաւ, այնպէս մէկուն արդարութիւնովը բոլոր մարդոց կեանքի արդարութեան շնորհք եղաւ» (Հռովմ. 5:17-18): Փառք Տիրոջը այդ Արդարության համար: Երբ մենք մեր սրտում ասում ենք՝ Կյանքը Դու ես, դրանից հետո տեղի է ունենում հրաշք. Աստված բնակվում է մեր սրտերի մէջ: Ու մենք սիրում ենք Իրեն, և այդ սերը մեզ դրդում է ծառայելու Իրեն, գոհվելու Իր համար՝ Իր Սիրո համար, ոչ թե մեր արդարության: Եղբայրներ, քույրեր, հագնենք Պատմունքներ: Թեև մեր մեղքերը կրկնակի կարմիրի պէս են, Աստված ձյունից սպիտակ է անում: Դիմենք Տիրոջը, ասենք. «Տեր Աստված, Պատմունքներս շնորհ կ'իստաւ է»: Հակառակորդն էլ իրենն է ասում՝ քո մեղքերը կրկնակի կարմիրի պէս են, լեռներից մեծ են, դու ի՞նչ ունես Աստծո հետ... Սիրելիներ, սա այն վիճակն է, երբ մենք Աստծո տված Պատմունքները հա-

նել ենք, մերն ենք ուզում սարքել, այն էլ կ'իստաւ-պռաւ է, չի ստացվում: Մեր սրտում պիտի ասենք՝ Աստված է Քրիստոսի Խաչով մեզ արդար հայտարարում, երբ մենք սրտանց ասում ենք՝ Տեր, Քեզ ենք ուզում: Փառք Տիրոջը, որ մեր մարդկային արդարության պատմունքնով մեզ չհանդիպեց, և մենք չհաստատվեցինք սխալի մեջ:

Փառք Քեզ, Տեր, որ Երկնքից բերած Ավետարանն էս ուզում դնել մեր սրտերի մէջ, որ մեր մեղքերը ջնջում ես, եղածը չեղած ես համարում: Հիսուս, ես ուզում եմ այդ հանդիպումը, ես չեմ հավատում, որ այս աշխարհում կյանք կա: Դու ես ինձ տալիս Արդարության Պատմունքներ:

Սիրելիս, թող սատանան քեզ գոռա՝ մեղավոր, թող աշխարհը քեզ գոռա՝ մեղավոր... Աստված քեզ հայտարարում է՝ արդար: Քո ամբողջ նպատակը մեղքի պատերազմում հաղթելն է: Թող փոխվի քո նպատակը: Ասա՝ Տեր, իմ նպատակը քեզ ունենալն է:

Եղբայրներ, քույրեր, հագնք Պատմունքներ: Ամեն:

Հրայր Ամիրբեկյան

Մեր տանը բոլորը ճիշտ են

Մի փոքրիկ քաղաքում իրար հարևանությամբ ապրում են երկու ընտանիք: Ընտանիքներից մեկում անդադար վեճ ու կռիվ է լինում, շարունակ իրար են մեղադրում և պարզաբանում, թե ով է ճիշտ, իսկ մյուս ընտանիքը խաղաղ է ապրում՝ երբեք չեն վիճում:

Ջարմանում է կամակոր կինը իր հարևանների երջանկության վրա և ասում իր ամուսնուն.

– Գնա՛ ու տես, թե ի՞նչ են դրանք անում, որ ամեն ինչ իրենց մոտ այդքան խաղաղ ու հարթ է գնում:

Ամուսինը թաքնվում է հարեւանների բաց պատուհանի տակ և սկսում ուշադիր լսել: Իսկ տանտիրուհին հենց այդ ժամանակ տունն է մաքրում՝ մի շատ թանկ ծաղկամանի փոշին է սրբում: Մեկ էլ հանկարծ զանգում է հեռախոսը: Կինը անուշադրությամբ ծաղկամանը դնում է սեղանի ծայրին ու վազում հեռախոսին: Հենց այդ պահին էլ ամուսնուն այդ սենյակից ինչ-որ բան է

պետք գալիս: Նա անզգուշորեն դիպչում է ծաղկամանին, այն վայր գցում ու կոտրում:

«Վայ, ի՞նչ կլինի հիմա», – մըտածում է թաքնված հարևանը:

Տեսնում է՝ հարևանի կինը մոտենում է ու ափսոսանքով հոգոց հանելով՝ ասում ամուսնուն.

– Ների՛ր ինձ, սիրելիս: Ես եմ մեղավոր: Ծաղկամանը ճիշտ տեղում չէի դրել:

– Ի՞նչ ես ասում, թանկագինս: Այդ ես եմ մեղավոր: Շտապում էի և չնկատեցի ծաղկամանը: Թող ավելի մեծ դժբախտություն չունենանք:

... Շատ է նեղվում թաքնված հարևանը և անտրամադիր վերադառնում տուն:

Կինը հարցնում է նրան.

– Ինչո՞ւ այսքան ուշացար: Մի բան իմացա՞ր:

– Այո՛:

– Եվ ի՞նչ են նրանք անում:

– Նրանց տանը բոլորը մեղավոր են, իսկ այ մեր տանը՝ բոլորը ճիշտ:

Հինգ թույլի օրենքը

Մի մայր հինգ թույլի օրենք էր հաստատել իր զավակների համար:

Դպրոց գնալուց հինգ թույլ առաջ նրանք հավաքվում էին իրենց մոր շուրջը, և մայրը պիտի աղոթեր նրանցից յուրաքանչյուրի համար առանձին ու խնդրեր Աստծո օրհնությունն այդ օրվա համար: Հետո, յուրաքանչյուրին մի համբույր պարգևելով, ճանապարհում էր դպրոց:

Նույնիսկ հարևանների զավակներին էր միացնում իր երեխաներին, երբ գալիս էին իրենց տուն, որ միասին գնան դպրոց: Տարիներ անց նրա զավակներից մեկը վկայում էր, թե որքան կարևոր էր այդ աղոթքն իր առօրյա կյանքում:

Աստված հոգում է քո մասին և ուզում է լսել քեզ: Խոսիր Աստծո հետ, թեկուզ այդ հինգ թույլի օրենքի նման՝ խնդրելով Նրա օրհնությունն այդ օրվա համար: Կյանքիդ օրինակը կարող է մեծ ազդեցություն ունենալ ընտանիքիդ կամ քո կողքին գտնվող որևէ մեկի համար:

Եվ մի մոռացիր. աղոթքը վկայությունն է այն բանի, որ մենք Աստծո կարիքն ունենք:

Հասկած «Ձեռք մեր հանապազօր» գրքույկից

Բարկացած օձի վրեժը

Մինչ օձը սողում է դեպի իր անկյունը, պատահաբար կաշում է սուր սղոցին և փոքր-ինչ վնասում իրեն: Օձն անմիջապես շրջվում է և խայթում իրեն վնասած սղոցին: Երբ նա բարկացած կծում է սղոցը, վնասում է նաև բերանը: Չհասկանալով, թե ինչ է իր հետ կատարվում (քանի որ մտածում է, որ սղոցը հարձակվել է իր վրա), նա որոշում է փաթաթվել սղոցի վրա, որպեսզի խեղդի դրան:

Օձն իր ամբողջ մարմնով փաթաթվում է սուր սղոցին ու ողջ ուժով սեղմում այն: Սղոցի սուր ատամների հասցրած կտրվածքներից օձը սատկում է...

Երբ մենք շատ բուռն արձագանքում ենք բարկությանը և դատում ենք բոլոր նրանց, ովքեր մեզ այս վիճակի մեջ են դրել, առաջին հերթին մենք մեզ ենք վնասում: Ավելի լավ է՝ կարևոր մի դաս քաղենք այս պատմությունից՝ որ երբեմն պետք է կյանքում կարողանանք մերժել որոշ վիրավորանքներ, որպեսզի հետո մեր կյանքը չսողցվի:

ՀՈՎՎԻ ՆԿԱՏՄԱՍԲ ԻՐԱԿԱՆԱԾՎԵԼԻՔ ՄԱՀԱՓՈՐՉԻ ԽԱՓԱՆՈՒՄԸ

1924 թվականին Օդեսա քաղաքում Իվան Եֆիմովիչ Վորոնան էր գլխավորում միսիոներական շարժումը, որը տարածվել էր ոչ միայն Օդեսայում, այլև նրա սահմաններից շատ ու շատ հեռու՝ ողջ Ուկրաինայով: Եկեղեցիները շատ արագ աճում էին ու բազմանում: Սուրբ Հոգու պարգևները եկեղեցիներում գործում էին առատապես, և շատ-շատերին էլ Տերը մկրտում էր Սուրբ Հոգով: Օդեսայի եկեղեցու անդամների թիվը շուտով հասնում է չորս հարյուրի: Այդ մարդկանց թվում է լինում նաև քաղաքի պարետի կինը: Սկզբում պարետն այնքան էլ ուշադրություն չի դարձնում կնոջ այդ «հրապուրվածությանը», բայց երբ իմանում է, որ նա ընդունել է ջրի մկրտություն, ասում է.

- Դե՛, սա՛ արդեն չափազանց է... Գնա՛ քո քույրերին աաս, որ հաջորդ կիրակի ես կգամ հավաքույթի, կնստեմ առաջին շաբթում և, երբ Վորոնան սկսի քարոզել, կհանեմ ատրճանակս ու անձամբ կզնդակահարեմ նրան:

Անհանգստացած ամուսնու հայտարարությունից՝ պարետի կինը գնում և ամեն բան պատմում է եղբայրներին: Այդ մասին եղբայրները պատմում են Վորոնանին, խնդրում են, որ այդ կիրակի գնա այլ տարածքների եկեղեցիներ այցելության, բայց Վորոնան ասում է.

-Մի՞թե դա ճիշտ է... Գիտե՞ք, եղբայրներ, իմ ապաշխարության առաջին օրվանից ես մի երազանք ունեմ՝ մեռնել քարոզելիս, ամբիոնի ետևում կանգնած: Եթե Հիսուսն Ինքն ինձ ասի, որ գնամ, ես կգնամ, իսկ եթե՝ ոչ, ապա ես ո՛չ մի տեղ էլ չեմ գնա և ոչ մի միջոց էլ չեմ ձեռնարկի: Թող Տիրոջ անունը փառավորվի:

Կիրակի օրը եկեղեցի է մտնում գիևկորական արտահագուստով մի անձնավորություն և նստում է առաջին շարքում: Երբ սկսվում է հավաքույթը, Վորոնանը մոտենում է ամբիոնին, որ քարոզի: Ետևի շարքերից մի քույր ոտքի է կանգնում (հետագայում նա պատմում է, որ ինքն էլ չէր հասկանում, թե ու՛ր է գնում

և ինչու): Նա մոտենում է ամբի-
նին, որտեղից արդեն քարոզում
էր Վորոնսանը: Իր վրա զգալով
Սուրբ Հոգու զորությունն ու
առաջնորդությունը՝ կանգնում է
ամբիոնի մոտ: Վորոնսանը, չընդ-
հասելով իր խոսքը, ձեռքերը դը-
նում է քրոջ գլխին և զգում է, որ
Սուրբ Հոգու զորությունը իջավ
քրոջ վրա: Հետո քույրն իր քայ-
լերն ուղղում է դեպի այն զինվո-
րականը, որ եկել էր գնդակահա-
րելու իրենց հովվին: Բոլորին
անծանոթ մի լեզվով Սուրբ Հոգին
քրոջ միջոցով զինվորականին
ինչ-որ բան է ասում: Վերջինս էլ,
ոտքի կանգնելով, նույնպես
սկսում է խոսել այդ անծանոթ
լեզվով և բռնկվել հարվածել
իր կրծքին: Միայն հետո են իմա-
նում, որ նա ազգությամբ չեխ է
լիսում: Սուրբ Հոգին նրա հետ
խոսել էր իր մայրենի լեզվով:

- Օ՛, եթե դու իմանայիր, թե
ինչքան է Աստված սիրում քեզ:

- Ինձ, չի՛ կարող պատահել,-
պատասխանում է քաղաքի պա-
րետը չեխերեն,- ես մարդասպան
եմ, ես այստեղ եմ եկել սպանելու
Աստծո սպասավորին:

- Եթե դու իմանայիր, թե ի՞նչ
հրաշալի կյանք է քեզ սպասում
երկնքում...

- Մի՞թե, և Աստված կարող է
ինձ ներել:

- Հիսուս Քրիստոսի Արյունը
հեղվել է նաև քեզ համար,- պա-

տասխանում է նրան Սուրբ Հո-
գին:

Այդ ժամանակ նա ծունկի է
գալիս և բարձրաձայն սկսում է
աղոթել, զոջալ իր կատարած
հանցանքների համար և թողութ-
յուն խնդրել: Հետո հանում է
ատրճանակը, դնում ամբիոնի
վրա և բղավում:

-Վերցրե՛ք այս զենքը, որով
ցանկանում էի գնդակահարել
ձեր եղբորը և ներե՛ք ինձ, որով-
հետև Աստված ինձ ներել է:

-Հեռացրե՛ք այս պղծությունը
սուրբ տեղից, մի՛ պղծե՛ք ամբի-
ոնը,- ասում է Վորոնսանը:

Պարետն հասկանում է,
վերցնում է ատրճանակն ու իջ-
նում ցած: Վորոնսանը հրավիրում
է ներկաներին գոհության աղոթք
բերելու: Տիրոջը, որ խափանեց
չարի ծրագիրը և փրկեց կորսված
հոգուն:

Իվան Եֆիմովիչ Վորոնսան

ԻՆՉՊԵՍ Է ԱՍՏՎԱԾ ՓՈԽՈՒՄ ՄԱՐԴՈՒՆ

Զաքարիան արժանապատիվ, լավ, խելացի անձնավորություն էր: Նա նաև մեր դպրոցի միակ քրիստոնյան էր: Ես ատում էի նրան, քանի որ կարծում էի՝ որպես մուսուլման՝ ես պետք է նրան ամեն բանով գերազանցեմ, բայց, ընդհակառակը, նա էր ամեն ինչով ինձ գերազանցում: Դպրոցում մենք՝ մուսուլման ընկերներով, սկսեցինք նրան ամեն օր ծեծել, իսկ մի օր էլ պայմանավորվեցինք, որ պետք է նրան սպանենք:

Արդեն մթնել էր ու ցուրտ էր: Մենք հինգով էինք. նրանից առաջ էինք գնում: Հասանք մի ծառի, բարձրացանք ծառի վրա և սպասեցինք մինչև Զաքարիան կանցներ այդ տեղով: Երբ նա արդեն անցնում էր ծառի տակով, թռանք նրա վրա... Նա լալիս էր, աղաղակում, գոռում... Մենք կոտրեցինք նրա ձեռքն ու ոտքը, ստացած վերքերից սկսեց արնահոսել... Եվ քանի որ աղաղակում էր ու օգնություն կանչում, ես ձեռքով փակեցի Զաքարիայի բերանը: Զգացողությունս այնպիսին էր, ինչպես՝ երբ ոչխար ես մորթում, մի տեսակ դող է անցնում մարմնովդ: Մյուսները շարունա-

կում էին ծեծել, իսկ ես հպարտ էի այն գիտակցությունից, որ ինչ-որ բան եմ անում հանուն ալլահի:

Զաքարիան դադարեց շնչել, և մենք նրա ձայնն այլևս չլսեցինք: Մենք նրան թողեցինք անտառում՝ կյանքի ու մահվան սահմանագծին: Ես այլևս նրան չտեսա:

Վերադարձա տուն, լվացվեցի ու աղոթք արեցի...

Ծնվել ու մեծացել եմ մոլեռանդ մուսուլմանական ընտանիքում: Ութ տարեկանում հայրս ինձ տարավ Ղուրանի ուսուցման դպրոց և ուղղակի թողեց այնտեղ: Գլուխս սափրեցին, նստեցրին շրջանով, որի կենտրոնում նըստում էր շեյխը և թույլ տված ամեն սխալի համար մտրակում: Մեզ արգելված էր լացել, որովհետև մեր կուլտուրայում տղամարդն իրավունք չուներ լացելու, բայց ես ամեն գիշեր լալիս էի: Մեզ սովորեցնում էին, որ մենք պատկանում ենք մահմեդական համայնքին և դրա համար էլ պետք է աշխատեինք նրան հավատարիմ մնալ: Ես սկսեցի ատել բոլոր նրանց, ովքեր մահմեդական չէին և հատկապես ատում էի հրեաներին: Ես պատրաստվում էի հա-

նուն ալլահի գնալ սրբազան պատերազմի (ջեհադի): Ամեն գիշեր, երբ պառկում էի քնելու, չգիտեի՝ ինչ կլինի ինձ հետ, եթե մեռնեմ:

Մի օր էլ զարմիկա շատ լուրջ հիվանդացավ, և բժիշկներն ասացին, որ նա մի քանի օրից կմեռնի: Հաջորդ օրը մեր տուն եկան մի քանի քրիստոնյա կուպտեր (քրիստոնյա եգիպտացիներ, ովքեր բնակվում են Եգիպտոսի հյուսիսում և Մերձավոր Արևելքում): Նրանցից մեկն ուզում էր ձեռքս սեղմել, բայց երբ տեսա նրա ձեռքի խաչը, ձեռքս չմեկնեցի: Նրանք լսել էին, որ այստեղ մի հիվանդ երեխա կա և կամեցել էին աղոթել հիվանդի համար: Միայն քաղաքավարությունից դրդված՝ ես համաձայնեցի: Երբ սկսեցին աղոթել, նկատեցի, որ նրանք խոսում են իրենց Աստծո հետ այնպես, ինչպես մարդը կխոսի իր բարեկամի հետ. «Տեր, խնդրո՞ւմ ենք, բժշկի՛ր այս երեխային»: Այն պահին, երբ նրանք ասացին՝ Ամեն, զարմիկա, որ չորս շաբաթ կենդանության ոչ մի նշան չէր դրսևորել, բացեց աչքերը, սկսեց խոսել, ապա՝ քայլել: Այդ աղոթողներից մեկը նստեց կողքիս ու ասաց.

–Գիտե՞ս, սա՛ չէ հրաշքը, իրական հրաշքն այն է, որ Աստված կամենում է փոխել քո սիրտը: Դու հավատո՞ւմ ես, որ Հիսուսը ողջ է:

–Այո, քանի որ իսլամի հա-

մաձայն՝ Աստված Նրան Երկինք տարավ: Նա ողջ է և մի օր ետ է վերադառնալու,– պատասխանեցի ես:

–Քանի որ Նա ողջ է, դու կարող ես Նրա հետ խոսել:

Այս խոսքերը փոխեցին իմ ողջ կյանքը: Եվ երբ սկսեցի Սուրբ Գիրք կարդալ, ինձ պետք չէր համոզել՝ սիրելու Նրա ժողովրդին: Միակ միջոցը, որով կարող եմ մուսուլմանները սիրել հրեաներին, դա Հիսուսի հետ հանդիպելն է:

Ես սիրում էի իմ ընտանիքը, սիրում էի հորս, մորս և մեր համայնքը, բայց երբ որոշեցի գնալ Հիսուսի ետևից, պապս ու հայրս ինձ ասացին. «Դու այլևս մեզանից մեկը չես»: Նրանք կազմակերպեցին իմ թաղումը, հրավիրեցին ողջ ընտանիքին ու բարեկամներին, դաժաղը տարան գերեզմանատուն և հայտարարեցին. «Մեր որդին մեռած է»:

Ես դիմեցի Տիրոջը՝ Որտե՞ղ ես, ու լսեցի մի ձայն. «Գիտե՞ս, այն գերեզմանը, որի վրա գրված է քո անունը, դատարկ է, ինչպես որ Իմը»:

Շատ տարիներ անց գնացի Եգիպտոս՝ հովվական կոնֆերանսի: Սուդանից եկած հովիվներից մեկը մոտեցավ ինձ. տարեց, ճերմակահեղ մարդ էր: Նա հարցրեց ինձ.

– Աֆրիկայի դժոխքից ես եկել:

Ես նրան պատմեցի իմ պատմությունը: Նա սկսեց լաց լինել.

-Ինչո՞ւ ես լալիս,- հարցրեցի նրան:

-Դու ինձ չե՞ս հիշում. ես Զաքարիան եմ:

Ես հիշեցի նրան... Վերջին անգամ նրան այն մութ գիշերն էի տեսել: Ու այդ պահին՝ նորից լսեցի նրա աղաղակը, չնայած անցել էր քսանհինգ տարի: Հիմա նայում եմ նրա կոտրած ձեռքին ու ոտքին, այն սպիներին, որոնք ես էի նրան հասցրել: Շատ ամաչեցի: Ես վատ մարդ էի, այո՛, սարսափելի մեկն էի... Զաքարիան նայեց ուղիղ իմ աչքերին ու ասաց.

-Ցանկեր, քանի որ դու շատ էիր ինձ ատում, ես միշտ աղոթում էի քեզ համար:

Նա բացեց Գիրքը. իմ անունը գրված էր Գրքի առաջին էջին: Ես ատում էի նրան, իսկ նա աղոթում էր ինձ համար: Այդ օրը Աստված ինձ «մերկացրեց» ու ասաց.

-Շատ ժամանակ առաջ՝ մինչ դու կսկսեիր Իմ մասին մտածել, ես մտածում էի քո մասին:

Որպեսզի կարողանաք սիրել նրան, ում ատում եք, ձեզ պետք է Հիսուսը:

Խրիստյանական կյանքի կայք
(Христианская жизнь сайт)

Լավագույն պատմություններ սիրո մասին

Հիվանդանոցում իմ կողքի մահճակալին պառկած էր 30-ամյա մի հրեա: Նա ստիպված էր եղել փախչել Ռուսաստանից և արդեն հասցրել էր շատ բան վերապրել:

Թոքախտի վերջին փուլում վերջապես նա հայտնվել էր հիվանդանոցում, որտեղ նրա հանդեպ ցուցաբերում էին քրիստոնեական սեր ու ողորմածություն: Թեպետ նա զգում էր, որ շատ քիչ է մնացել ապրելու, միևնույն է, չէր հավատում ո՛չ Աստծուն, ո՛չ անդրշիրիմյան կյանքին՝ ենթա-

դրելով, որ մահվան հետ ամեն բան ավարտվում է:

Երբ ինձ առաջին անգամ թույլատրեցին վեր կենալ և դուրս գալ հիվանդանոցից, նա ինձ խնդրեց գրադարան այցելել և իր համար գիրք բերել: Ես խոստացա կատարել խնդրանքը, եթե իմ հիվանդ ոտքերը թույլ տային, և հարցրեցի, թե ինչ գիրք է ցանկանում կարդալ: «Բերե՛ք ինձ մի հին, լավ սիրո պատմություն, բայց որ անպայման լինի հետաքրքիր և ուշագրավ», - ասաց նա:

Ես դուրս եկա՝ ինքս ինձ կըշ-

տամբելով, թե ինչու հարցրեցի, որովհետև եթե չհարցնեի, ապա իմ ճաշակով մի բան կընտրեի, իսկ հիմա պետք է ստիպված կատարեի նրա խնդրանքը:

Գրադարանի ճանապարհին ես խնդրեցի Աստծուն ցույց տալ ինձ ճիշտ գիրքը, որը կարող էր նաև օգուտ բերել մահացու հիվանդ խեղճ այդ մարդուն: Միջանցքներով ու հարկերով երկար քայլելուց հետո ինձ վերջապես հաջողվեց հասնել հիվանդանոցի գրադարան: Երբ բացեցի գրքերի պահարանը, հայացքս միանգամից ընկավ Աստվածաշնչի վրա, և ես հիշեցի այս Խոսքերը. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ իր Միածին Որդուն տվեց, որ ամեն Նրան հավատացողը չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա»:

Վերցրեցի Աստվածաշունչը: Վերադառնալով հիվանդասենյակ՝ բացեցի այդ խոսքը՝ Հովհաննեսի 3.16-ը, դրեցի հրեայի անկողնու վրա և մատով ցույց տվեցի ընդգծված այդ Խոսքը:

Կարդալով՝ նա լուռ նայեց ինձ, հետո Աստվածաշնչին: Հետո մտաժող ժպիտով արտաբերեց. «Ա՛յ, դու խորամանկ»:

Ես, հավաքելով համարձակությունս, ասացի, որ դա ամենալավ և ուշագրավ Միտք պատմությունն է, որը երբևէ գրվել է:

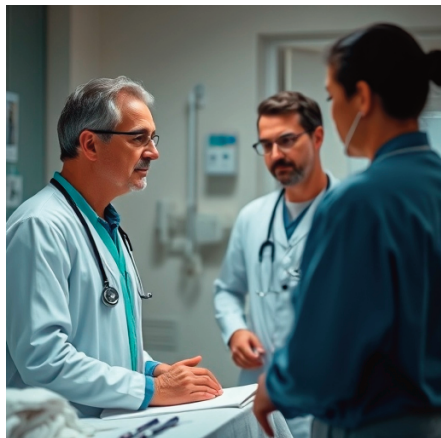
Թվում էր, թե այդ անհավատ մարդը խորապես ցնցված էր

Աստվածային Միտք լուրից: Այդ օրվանից նա ամեն օր Աստվածաշունչ էր կարդում:

Կարդացածի մասին որևէ խոսակցություն նա չէր սկսում, թեպետ ուժ էլ արդեն չունեի որևէ խոսակցություն սկսելու: Հաճախ, երբ թուլությունը գլուխ էր բարձրացնում, Աստվածաշունչը մնում էր բացված նրա կրծքի վրա, կամ էլ փակ՝ ձեռքերի մեջ: Այդ տեսարանը խորապես հուզում էր ինձ:

Մի անգամ, երբ հիվանդը քնել էր, նրան խնամող բուժքույրը փորձեց զգուշորեն վերցնել Աստվածաշունչը: Նա միանգամից արթնացավ և չէր հանգրստանում, մինչև նորից իր ձեռքում չհայտնվեց Սուրբ Գիրքը:

Երբ մի քանի շաբաթ անց ինձ թույլատրված էր լքել հիվանդանոցը, նա ցանկացավ ինձ հետ գալ և մնալ ինձ մոտ, ինչը, ցավոք, ոչ մի կերպ հնարավոր չէր,

քանզի նրա առողջությունը օրե-օրս վատանում էր:

Ինձ որոշ ժամանակով ուղարկեցին գյուղ՝ վերականգնվելու համար, որից հետո ես ամրացած վերադարձա տուն: Հաջորդ օրը շտապեցի հիվանդանոց: Ընկերոջս անկողնում արդեն ուրիշ հիվանդ էր պառկած: Ինձ հայտնեցին, որ նա մահացել է մի քանի օր առաջ: Բուժքույրը, ով այդ պահին նրա մոտ էր եղել,

ասաց, որ մահանալիս հարևանը չէր դադարում Հիսուսի անունը կանչելուց, և նրա դեմքը անօրինակ երջանիկ էր ու փայլուն:

Իմ սիրտը ցնծում էր ուրախությունից: Ես այնքան շնորհակալ էի Աստծուն, որ Իր բարեհաճությամբ ինձ օգտագործել էր այդ մահամերձ հիվանդին աշխարհի ամենահիասքանչ Սիրո Պատմությանը ծանոթացնելու գործում:

Քրիստոնյա կնոջ պահվածքը

Քրիստոնյա մի տարեց կին հերթ էր կանգնած: Վերջապես մոտենում է նրա հերթը: Հանկարծ հերթում կանգնածներից մեկը սկսում է բղավել նրա վրա՝ մեղադրելով, թե իբր նա խախտել է հերթը և ցանկանում է գնումներ կատարել հերթից դուրս: Նա պահանջում է, որ կինը հետ գնա և նորից հերթ կանգնի: Լսելով իրեն ուղղված մեղադրանքը՝ քրիստոնյան լուռ դուրս է գալիս իր հերթից և գնում կանգնում է հերթի վերջում: Բղավողը հանկարծ, ի զարմանս բոլորի, սկսում է ներողություն խնդրել քրիստոնյայից:

– Ես գիտեի, որ Դուք քրիստոնյա եք, բայց չէի հավատում, որ մարդիկ լինում են քրիստոնյա ոչ միայն անունով, այլ նաև գործով: Ես ներողություն եմ խնդրում ձեզանից և խնդրում եմ, որ Դուք հերթում նորից զբաղեցնեք Ձեր տեղը:

Այս խոսքերից հետո նա օգնում է տարեց կնոջը և նույնիսկ տուն ճանապարհում:

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում ենք **Հովհաննու 3:16**-ում. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փվեց, որ ով Նրան հավատա՛ս՝ չկորչի այլ Հավիտե՛նական Կյանք ունենա՛ս»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մախասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	093 38-12-42	Ղազարյան Արտուշ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Աբովյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Ջանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավիթյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	091 75-99-20	Մսիսթարյան Ռադիկ
Արմավիր	093 19-52-04	Մարկոսյան Վրեժ
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Մամվելյան Պերժ
Արցախ	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Մկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուկաչ Էդիկ
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Աբշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	099 88-05-50	Նազարյան Ալեքսիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրբաթյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

**«Որովհետեւ մեզ համար մի
մանուկ ծնունեցաւ, մեզ մի որդի
տրուեցաւ, եւ իշխանութիւնը կ' լինի
նորա ուսի վերայ, եւ նորա անունը
կ' կոչուի Աքանչելի, Խորհրդական,
Հզօր Աստուած, Յաւիտենականութեան
Հայր, Խաղաղութեան իշխան»
(Եսայիա 9:6):**

